

Arrest

nr. 123 757 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2013 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 december 2013.

1.3. Op 24 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.N. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Dane Siasang in het district Behsud Awal van de provincie Wardak afkomstig te zijn. U bent een sjiitische moslim, van Tadzjiekse origine. U bent negen jaar geleden religieus gehuwd met uw A.S.(...) (O.V. xxx). Jullie hebben een zoon, A.H. (...), en een dochter, S. (...). U woonde in het huis van uw schoonouders. U ging nooit naar school en kan niet lezen of schrijven. U spreekt Dari.

U werkte op de gronden die uw vader had geërfd van zijn stiefvader. Uw neven, de zonen van een broer van uw stief-grootvader, waren echter niet akkoord met deze erfenis en eisten deze landbouwgrond op. Zij waren van mening dat u geen recht had op deze gronden omdat u geen Hazara was, maar een Tadzjiek. Ook beschuldigden uw familieleden u ervan te spioneren voor de Kuchi's. Uw schoonvader was immers in dienst van een Kuchi, mullah A.J. (...). Op een dag, drie à vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, kwamen uw neven gewapend naar deze gronden waarbij ze ermee dreigden u te vermoorden als u deze gronden niet verliet. U keerde samen met uw schoonvader (tevens oom) en schoonbroers huiswaarts. Toen u thuis toekwam, ontdekten jullie dat er twee onbekenden jullie huis waren binnen gevallen en getracht hebben uw vrouw mee te nemen. Toen dat niet lukte, hebben ze haar verkracht. Uw schoonmoeder vertelde dat de mannen een andere taal spraken en dat ze enkel de naam A.J. (...) had verstaan. Op dat moment vertelde uw schoonvader dat hij enige tijd geleden problemen had met mullah A.J. (...) omdat deze met uw vrouw wilde trouwen en uw schoonvader dit niet had toegestaan. Na deze weigering werd hij in elkaar geslagen. Jullie besloten het land te verlaten en verkochten de betwiste landbouwgrond aan een rijke dorpeling.

Eind saur 1391 (mei 2012) verlieten u, uw vrouw, uw kinderen, uw schoonouders en twee schoonbroers Afghanistan. Uw schoonfamilie bleef achter in Iran en u werd van uw vrouw en kinderen gescheiden in Griekenland. Uw vrouw en kinderen dienden op 13 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 31 juli 2013 werd hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

U kwam in België aan op 12 september 2013 waarop u de dag nadien asiel vroeg.

U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees voor uw leven. Enerzijds bent u bang van uw neven, anderzijds vreest u A.J. (...) en daardoor ook de taliban.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS stelt vast dat uw echtgenote bij haar asielaanvraag eveneens de problemen met mullah A.J. (...) heeft ingeroepen en dat haar asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u ten opzichte van mullah A.J. (...) een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk maakt. De vaststellingen betreffende de asielaanvraag van uw vrouw werden reeds uiteengezet in haar beslissing, die als volgt luidt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen. U verklaart dat uw vader werkte voor ene Mullah A.J. (...), een ‘kuchi’ die uw vader verschillende malen had gevraagd om u aan hem uit te huwelijken. Uw vader weigerde dit omdat u al gehuwd was en twee kinderen had. Toen uw vader op een dag door de mannen van Mullah A.J. (...) in elkaar werd geslagen, besloot uw moeder dat hij niet meer mocht gaan werken maar in plaats daarvan maar

op de landbouwgronden moest helpen met zijn zoons en uw echtgenoot (CGVS, pp. 12-13). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande deze gebeurtenissen vaag zijn waardoor ze niet kunnen overtuigen. U gevraagd om de mannen van Mullah A.J. (...), die uw vader in elkaar hebben geslagen, te beschrijven, stelt u dat uw vader hen wel heeft gezien, maar niet heeft beschreven. U gevraagd om hoeveel mensen het ging, dient u evenzo het antwoord schuldig te blijven. U stelt weliswaar dat uw vader werd geslagen door de mensen waar hij mee samenwerkte, maar evenmin slaagt u erin om een enkele persoon bij naam te noemen. Het kan niet overtuigen dat u geen enkele naam kunt noemen van een persoon waar uw vader mee samenwerkte. U gevraagd of u gepeild heeft naar meer informatie, stelt u dat u dit niet hebt gedaan daar jullie met jullie zelf begaan waren, net een reden waarom er van u kan verwacht worden op zijn minst een poging te doen meer info te vergaren over diens belagers (CGVS, p. 14). Mochten deze feiten daadwerkelijk zijn voorgevallen, dan mag op zijn minst van u verwacht worden dat u hierover uitvoerigere verklaringen zou kunnen afleggen. Dat u dermate weinig informatie kunt verschaffen over wat uw vader heeft meegemaakt, is niet aannemelijk en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS, p. 14).

Ook over Mullah A.J. (...) dient opgemerkt dat u dermate weinig informatie kan geven dat het afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U stelt dat hij een 'kuchi' is die overal naartoe trekt en zich met zijn mannen vanaf de tweede maand van het jaar tot aan de zomer in jullie regio vestigt. U gevraagd waar ze zich vestigen, geeft u het oppervlakkige antwoord 'in de bergen'. Omdat ze zich van de ene plek naar de andere plek verplaatsen, kunt u niet duiden waar ze juist in de bergen verbleven. Het is echter weinig aannemelijk dat uw verklaringen dienaangaande zo vaag zijn, temeer u stelt dat uw vader van zaterdag tot donderdag van 7u tot 17u voor Mullah A.J. (...) werkzaam was. Gezien uw vader dit werk al deed 'van sinds u het zich kan herinneren' en uw vader elke dag naar huis kwam, is het weinig plausibel dat u niet in staat bent om te duiden op welke plaatsen in de bergen Mullah A.J. (...) en zijn mannen verbleven. Evenmin weet u waar Mullah A.J. (...) en zijn mannen de rest van het jaar rondtrokken, noch weet u of deze man getrouwd is en kinderen heeft. Uw vage verklaringen kunnen niet overtuigen en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 7 & 15). Mocht u werkelijk met uw ouders en broers gevlucht zijn naar Iran en drie à vier maanden met hen in Teheran hebben doorgebracht alvorens verder te reizen, dan mag van u verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over Mullah A.J. (...) en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast verklaart u dat er op een dag twee onbekende mannen jullie huis zijn binnengevallen en u hebben aangerand. Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken echter een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnen. Zo verklaart u op het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, dat de twee onbekende mannen bij hun vertrek aan u hadden gezegd dat u zich moest aanmelden bij de 'kuchi'. Daarnaast verklaart u bij DVZ dat ze u hebben aangerand uit wraak voor uw weigeringen en om uw eer te bedoezelen. U liet tijdens uw verklaringen aldaar geen onzekerheid blijken. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u niet zeker weet of deze twee onbekenden 'kuchi's' waren die bij Mullah A.J. (...) hoorden. U stelt 'zo goed als zeker' te zijn dat er een link is tussen de twee onbekenden en de mannen van Mullah A.J. (...) die uw vader hebben aangevallen. U gevraagd waarop u zich baseert om dit te stellen, geeft u aan dat uw vader dit afleidde toen uw moeder hem het incident beschreef. U dan gevraagd waaruit uw vader afleidde dat het dezelfde mensen betrof, geeft u aan dat uw vader dit dacht, waaruit andermaal blijkt dat dit louter vermoedens zijn. Gezien deze wisselende verklaringen wordt u gevraagd of de twee onbekenden u iets hebben gezegd toen ze jullie huis binnenvielen en u antwoordt dat u ze niet kon verstaan toen ze u aan uw handen vastnamen en dat ze daarna niets meer hebben gezegd. Ook uw moeder zou buiten bewustzijn zijn geweest en niets gehoord hebben. U met uw eerdere verklaringen geconfronteerd, stelt u dat u tijdens het interview bij DVZ 'niet in de beste mentale toestand was om alles te verklaren' omdat u bezorgd was en dat de tolk u niet perfect verstond en dat u alles huilend heeft verteld. Dit is geen afdoende uitleg, temeer u zeer expliciet was in uw verklaringen ten aanzien van DVZ en u het gehoorverslag, nadat het u in het Dari werd voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend. Uw tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid (Vragenlijst DVZ, 17/10/2012 & CGVS, pp. 13 en 16).

Gezien u expliciet stelt dat uw familie omwille van uw problemen Behsud Awal heeft verlaten en naar Iran is vertrokken en gezien u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk hebt gemaakt kan er van uitgegaan worden dat u nog wel degelijk over een sociaal netwerk in Afghanistan beschikt waarop u kan terugvallen (CGVS, p. 17).

Betreffende uw verklaringen dat u alle 'Kuchi's' vreest en dat ook de Taliban het leven van de mensen in uw land onveilig maakt, dient opgemerkt dat u verklaart geen indicaties te hebben dat u bij terugkeer 'de kuchi's' dient te vrezen en dat u persoonlijk nooit problemen heeft gehad met de Taliban. Uit deze louter hypothetische verklaringen kan bijgevolg niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren (CGVS, p. 17).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd."

Rekening houdend met voorgaande opmerkingen dienen dan ook de nodige twijfels te worden geuit betreffende uw verklaringen inzake de aanval op jullie huis, die jullie noopte het land te ontvluchten.

Daarnaast stelt het CGVS ook een aantal frappante tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van uw vrouw en uw eigen verklaringen, die verdere twijfels doen rijzen betreffende uw voorgehouden problemen met (de mannen van) mullah A.J. (...). Waar uw vrouw stelt dat haar vader al zo lang zij zich kan herinneren voor mullah A.J. (...) werkte (CGVS A.S. (...), 7) stelde u dat hij er nog maar pas werkte sinds 1390 (2011) en dat hij daarvoor kok was in een café (CGVS, 8). Dit is zeer opmerkelijk. U stelt verder dat u na het incident uw schoonmoeder huilend aantrof waarop ze u vertelde wat er was gebeurd (CGVS, 10 en 13), terwijl uw vrouw dan weer vertelt dat zowel zij als uw schoonmoeder buiten bewustzijn waren toen jullie terug thuis kwamen (CGVS A.S. (...), 13). Ook omtrent het moment dat uw schoonvader heeft verteld dat mullah A.J. (...) met uw vrouw wilden trouwen en dat hij door zijn weigering werd geslagen, lopen jullie verklaringen uiteen. Uw vrouw vertelde dat hij er reeds voor het incident over had gesproken, namelijk toen hij vol bloed naar huis kwam (CGVS A.S. (...), 13), terwijl u duidelijk maakt dat uw schoonvader alles pas heeft verteld na de aanranding van uw vrouw (CGVS, 13 en 14). Dit is wederom zeer opmerkelijk. Opvallend is ook dat u in uw verklaringen een verband legt tussen mullah A.J. (...) en de taliban terwijl uw vrouw dit helemaal niet doet (CGVS A.S. (...), 14). Dit wordt helemaal vreemd als u op de vraag wie er op de hoogte was van het feit dat mullah A.J. (...) een talib was, "misschien wel alle mensen van het dorp" antwoordt (CGVS, 16). Op de vraag of uw schoonvader op de hoogte was van het feit dat hij voor een talib werkte, stelt u eerst resoluut van niet, waarna u even later zegt dat hij het wist maar dat hij dacht dat mullah A.J. (...) hem geen kwaad zou doen (CGVS, 16). Deze tegenstrijdigheden in jullie verklaringen onderstrepen nogmaals de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Naast het probleem met mullah A.J. (...) haalt u aan dat er nog een andere reden was die u deed besluiten om het land te ontvluchten, namelijk het conflict met uw neven over de gronden.

Het CGVS merkt echter vooreerst op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze is aangetast door uw eerdere bedrieglijke verklaringen betreffende uw problemen met mullah A.J. (...).

Bovendien brengt u evenmin enig document naar voren dat uw verklaringen op enerlei wijze kan staven.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien verder ondermijnd door het gegeven dat uw vrouw tijdens haar asielpcedure op geen enkele wijze melding heeft gemaakt van deze problemen. U stelt hierover dat u het haar niet heeft verteld omdat u uw eigen probleem vergat toen u uw vrouw aangerand aantrof (CGVS, 11). Aangezien is vast komen te staan dat deze gebeurtenissen ongeloofwaardig zijn, kan u zich hier dan ook niet op beroepen als reden waarom u haar niet op de hoogte zou hebben gebracht. Overigens heeft u mogelijkheden genoeg gehad om uw vrouw in te lichten: zo hebben jullie samen het land verlaten, verbleven jullie samen drie maanden in Iran en zijn jullie samen tot in Griekenland gereisd. Daarna hadden jullie nog regelmatig telefonisch contact. U heeft haar zelfs gesproken de dag voor haar gehoor op het CGVS (CGVS, 16). Uw uitleg dat u het uw vrouw niet wilde vertellen aangezien zij haar eigen zorgen had en dat het daarom beter is om goed nieuws te brengen, is geen afdoende verklaring voor het feit dat uw vrouw niet de minste notie heeft wat jullie werkelijke vluchtaanleiding uit Afghanistan zou zijn.

Overigens brengt u uw problemen en de figuur van A.J. (...) met elkaar in verband: u verklaarde immers dat uw neven uw familie ervan beschuldigden de hazara's te bespioneren (CGVS, 12, 16) voor mullah A.K. (...). Gezien er aan geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot mullah A.K. (...) wordt er ook geen geloof gehecht aan feit dat uw neven jullie daarvan beschuldigden.

Moesten uw neven uw familie daadwerkelijk viseren omwille van de gronden dan acht het CGVS het bovendien niet geloofwaardig dat u uw vader, die de eigenaar was van die gronden (CGVS, 6), niet van uw vertrek op de hoogte heeft gebracht. U haalt immers zelf aan dat u niet weet wat ze uw vader ondertussen hebben aangedaan (CGVS, 17) en dat het kan zijn dat uw neven hem hebben opgezocht en lastig gevallen (CGVS, 15). Als het conflict werkelijk aan de gang was zou uw vader, zoals u aangeeft, mogelijks gevaar lopen. Het CGVS acht het dan ook weinig aannemelijk dat u uw vader niet op de hoogte heeft gebracht van de gebeurtenissen. U had daar nog ruimschoots de tijd voor vermits de verkoop van de gronden klaarblijkelijk al was afgerond op de dag van het incident zelf (CGVS, 9 en 10) en u nog drie à vier dagen na het incident in uw dorp bent gebleven en gedurende deze dagen geen problemen meer heeft gekend (CGVS, 15).

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat het bijzonder opmerkelijk is dat de twee ernstige incidenten die jullie noopten om onmiddellijk het land te ontvluchten, nl. de doodsbedreigingen van uw neven omwille van het grondconflict en de aanranding van uw vrouw omwille van het huwelijksaanzoek, op één en dezelfde dag plaatsvonden. Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielaanvraag als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvraagsters afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 2/8 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. Vooreerst stelt verzoeker dat zijn asielaanvraag afgewezen werd op basis van het feit dat de problemen die hij heeft aangehaald met betrekking tot zijn echtgenote reeds behandeld werden, dat

tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van zijn echtgenote een beroep werd ingesteld bij de Raad wat ongegrond werd verklaard en dat tegen dit beroep een administratief cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State, dat momenteel nog hangende is.

2.1.2. Vervolgens wijst verzoeker er op dat zijn asielaanvraag afgewezen werd omdat er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, dat gewezen wordt op de verschillende verklaringen met betrekking tot het moment waarop zijn schoonvader is beginnen werken voor mullah A.J., dat het hier moet gaan om een misverstand bij het noteren van de verklaringen van zijn vrouw, dat zijn schoonvader is beginnen werken voor mullah A.J. vanaf 1390. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote had willen zeggen dat zij zich het niet meer exact kon herinneren sedert wanneer haar vader voor deze persoon werkte, maar hier blijktbaar is van gemaakt dat haar vader al voor deze persoon werkt zolang zij zich kan herinneren. Betreffende de vermeende tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote betreffende de omstandigheden waarin hij thuiskwam na het incident, stelt verzoeker dat het toch wel tekenend is te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een vermeende tegenstrijdigheid aanhaalt op basis van verklaringen van zijn echtgenote over een moment waarop zij zelf bewusteloos was, dat het inderdaad zo is dat zijn schoonmoeder aan 'Zweden' was toen hij haar aantrof in het huis, dat zijn echtgenote in een andere kamer lag en bewusteloos was en dat zij echter verkeerdelijk in de veronderstelling was dat haar moeder ook bewusteloos lag. Betreffende de tegenstrijdigheid met betrekking tot het moment dat zijn schoonvader heeft verteld over de vraag van zijn werkgever om te huwen met zijn echtgenote, stelt verzoeker dat het hier niet gaat om een tegenstrijdigheid, maar dat zijn echtgenote op de hoogte is gesteld door haar vader van het probleem toen zij hem een avond bebloed terug naar huis zag komen en dat hij zelf pas op de hoogte werd gesteld door zijn schoonvader van dit feit na het tweede incident. Betreffende het motief dat het vreemd is dat verzoeker een link legt tussen mullah A.J. en de taliban en dat zijn vrouw dit niet doet, haalt verzoeker aan dat hij inderdaad in de overtuiging is dat mullah A.J. een taliban is, dat mullah A.J. een Kuchi is en dus een etnisch pashtou, hetgeen de taliban ook meestal is, dat zijn vrouw, een huisvrouw die niet meer weet van de situatie van mullah A.J. dan dat hij een Kuchi is, daarom die link niet heeft gelegd.

2.1.3. Nopens de motivering van de commissaris-generaal betreffende zijn eigen relaas, stelt verzoeker dat het zo is dat hij effectief pas vlak voor zijn gehoor op het CGVS aan zijn echtgenote melding heeft gemaakt van het bestaan van zijn problemen, dat er op moet gewezen worden dat zijn echtgenote een uiterst traumatiserende ervaring heeft gekend, dat (zij) het slachtoffer is geworden van geweld en dat hij haar bewusteloos heeft teruggevonden, dat 'zij door het kind zelf had meegemaakt zij uiterst gestresseerd was aan verzoeker zelf wou beginnen vertellen over de eigen problemen die hij heeft meegemaakt', dat hij nochtans toen hij is aangekomen in België ten aanzien van de Belgische autoriteiten wel onmiddellijk zijn volledig relaas heeft gegeven, zoals blijkt uit het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij meent dat het te ver gaan is te stellen dat zijn echtgenote niet de minste notie zou hebben wat de werkelijke vluchtaanleiding uit Afghanistan was, dat immers zijn echtgenote wel op de hoogte was van de problemen die ze zelf had gehad en die op zich voldoende waren om de beslissing te nemen om het land te verlaten. Betreffende het feit dat hij een verband legt tussen de figuur van mullah A.J. en zijn eigen problemen, stelt verzoeker nog dat het zo is dat 'de dieven van verzoeker hem ter beschuldigen om de hals arrest te bespioneren aangezien zijn schoonvader tewerkgesteld was bij mullah A.J. (...)'. Aangaande het motief dat het niet geloofwaardig is dat, indien zijn neven zijn familie werkelijk viseerden omwille van de gronden, verzoeker zijn eigen vader hiervan niet op de hoogte heeft gesteld vooraleer te vertrekken, wenst verzoeker aan te geven dat zijn vader de gronden reeds aan hem had gegeven toen hij deze zelf geërfd had en dat hij er dus geen eigenaar meer van was, dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan inderdaad zijn vader hiervan niet op de hoogte heeft gebracht maar dat dit op zich geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van het CGVS te hervormen en hem het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om het dossier te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel niet bestaat.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden

beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Verder preciseert verzoeker ook niet op welke wijze de artikelen 48/4, §2 en 48/5 van de vreemdelingenwet zouden geschonden zijn, zodat ook de schending van deze artikelen niet dienstig kan aangevoerd worden.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ontkent dat de door hem beweerde problemen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht gedeeltelijk hun oorsprong vinden in de asielproblematiek van zijn echtgenote, dat hij evenmin ontkent dat zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing genomen in hoofde van zijn echtgenote naar aanleiding van haar asielaanvraag geciteerd werd.

Verder wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verwerende partij heeft evenwel terecht verwezen naar de negatieve beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekers echtgenote, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoeker met het asielrelaas van zijn echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte deels omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door zijn echtgenote werden aangehaald, wat verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift.

Verzoeker betwist niet dat hij zijn asielaanvraag gedeeltelijk verbonden heeft aan de asielaanvraag van zijn echtgenote, met name wat betreft het relaas aangaande de aanval op zijn huis en de verkrachting van zijn echtgenote, zodat het volstaat dienaangaande te verwijzen naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van zijn echtgenote. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 115 540 van 12 december 2013. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Betreffende verzoekers argument dat er betreffende de beslissing in het dossier van zijn echtgenote een administratief cassatieberoep hangende is, wijst de Raad erop dat de Raad van State bij beschikking nr. 10.270 van 4 februari 2014 het cassatieberoep van verzoekers echtgenote tegen niet toelaatbaar verklaard, waardoor het arrest nr. 115 540 van 12 december 2013 van de Raad kracht van gewijsde kreeg.

Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door de echtgenote van verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert dan ook enig geloof te hechten aan de door hem beweerde asielproblemen in zoverre ze gelijklopend zijn met de asielproblematiek van zijn echtgenote.

Betreffende de kern van het asielrelaas aangaande de aanval op het huis van verzoeker en de verkrachting van zijn echtgenote, wenst de Raad er nog op te wijzen dat verzoeker verklaart dat de vrouw van zijn schoonvader/oom, aldus de moeder van zijn echtgenote, bij zijn thuiskomst haar verhaal deed over de gebeurtenissen en zei dat het enige wat zij verstond de naam A.J. was (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 14), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat ze niet konden verstaan wat hun belagers zeiden, dat noch zij noch haar moeder iets verstaan had van wat gezegd werd (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 16), maar dat haar vader wist wie er achter zat (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 13). Gepeild naar hoe haar vader dan wist wie er achter de aanval en verkrachting zat en of zij concrete aanwijzingen had om te veronderstellen dat er een link was tussen de belagers en mullah A.J., antwoordt verzoekster dat haar vader wist dat het mullah A.J. was, dat ze een oog hadden op haar en het dus niet anders kon zijn dan die mensen, dat zij zo goed als zeker was dat het die mannen waren, dat zij dat vermoeden, dat zij degene waren die haar vader geslagen hadden omwille van haar, dat haar vader dat niet weet van ziens maar dat toen haar moeder vertelde over hoe ze binnenkwamen en hoe alles gebeurd was, haar vader wist dat het dezelfde mensen waren, dat hij het dacht of zo goed als zeker was dat het die mensen waren, omdat die mensen een oog op haar hadden (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 13). Hoewel er bij de echtgenote uitdrukkelijk en meermaals gevraagd werd naar hoe zij of haar vader wist dat de belagers een link hadden met mullah A.J., heeft zij nooit verklaard dat zij of haar moeder die naam hadden opgevangen tijdens de aanval, doch integendeel, zij verklaart dat noch zij, noch haar moeder iets verstaan hadden van wat gezegd werd. Gelet op de tegenstrijdigheid dienomtrent in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, kan ook aan dit element, door verzoeker aangehaald in zijn asielrelaas betreffende de aanval op zijn huis en de verkrachting van zijn echtgenote, geen geloof worden gehecht.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in zoverre het betrekking heeft op de problemen die reeds werden aangehaald door zijn echtgenote ter gelegenheid van haar asielaanvraag.

2.7. Naast het voormelde probleem betreffende de aanval op het huis en de verkrachting van zijn echtgenote, zoals reeds naar voren gebracht in het asielrelaas van zijn echtgenote, haalt verzoeker nog een andere reden aan voor zijn vrees voor vervolging en zijn daaropvolgende vlucht uit zijn land van herkomst, namelijk een conflict over gronden met zijn neven.

2.7.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze is aangetast door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de problemen met mullah A.J.

2.7.2. Bovendien brengt verzoeker geen documenten naar voren die zijn verklaringen kunnen staven. Van een asielzoeker mag nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten.

2.7.3. De geloofwaardigheid van deze problemen worden verder ondermijnd door het gegeven dat verzoekers vrouw tijdens haar asielprocedure geenszins melding heeft gemaakt van deze problemen. Verzoekers verklaring dat hij zijn vrouw hier niets over vertelde omdat hij zijn eigen problemen vergat toen hij zijn vrouw aangerand aantrof bij thuiskomst (gehoorverslag CGVS, p. 11), kan niet weerhouden worden nu vastgesteld werd dat aan voornoemde gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast had verzoeker nadien voldoende mogelijkheden om zijn vrouw in te lichten over het grondconflict met zijn neven, daar zij samen het land hebben verlaten, drie maanden samen in Iran hebben verbleven en daarna nog heel regelmatig telefonisch contact hadden (vragenlijst CGVS, vraag 5, verklaring DVZ, vraag 32 en 33 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8). Verzoekers verklaring dat hij de problemen niet vertelde toen zij in Iran waren omdat zijn echtgenotes vader geopereerd werd, zijn vrouw in shock was en zij het moeilijk hadden zich daar te vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 16) alsook zijn verklaring dat hij, terwijl hij zijn echtgenote de dag voor haar gehoor nog gesproken heeft, zijn vrouw zijn problemen niet wilde vertellen aangezien zij haar eigen zorgen had en het daarom beter is goed nieuws te brengen, zijn geen afdoende verklaring voor het feit dat zijn echtgenote niet de minste notie heeft van hun werkelijke vluchtaanleiding uit Afghanistan. Immers verzoekers argumentatie dat zijn echtgenote wel op de hoogte was van haar problemen die ze zelf had gehad en die op zich voldoende waren om de beslissing te nemen om het land te verlaten, is niet dienend nu vastgesteld werd dat aan de voornoemde problemen geen geloof kan worden gehecht. Ook waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift er op wijst dat hij zijn vrouw niet inlichtte over zijn eigen problemen daar zijn echtgenote een uiterst traumatiserende ervaring heeft gekend en zij slachtoffer is geworden van geweld, dat hij haar bewusteloos heeft gevonden en zij door wat zij had meegemaakt uiterst gestresseerd was, wijst de Raad er opnieuw op dat dergelijke argumentatie niet dienstig is, nu aan de problemen die de echtgenote van verzoeker beweerd te hebben meegemaakt geen geloof wordt gehecht. Indien de problemen betreffende het grondconflict op enige waarheid steunen, dan is het niet aannemelijk dat verzoeker deze problemen, die de asielaanvraag van zijn echtgenote hadden kunnen onderbouwen en haar vrees voor terugkeer hadden kunnen ondersteunen, op geen enkel moment, ook niet toen zijn echtgenote reeds in België was en een asielaanvraag had ingediend, aan zijn echtgenote vermeldde. Het feit dat verzoeker ten aanzien van de Belgische autoriteiten wel onmiddellijk zijn volledig relaas heeft gegeven, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Het niet vertellen van deze problemen aan zijn echtgenote ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste problemen betreffende het grondconflict met neven.

2.7.4. Verder is het ongeloofwaardig dat verzoeker, indien de problemen met de grond zich werkelijk hadden voorgedaan, hij bedreigd werd door zijn neven het land af te staan, hij en zijn schoonvader de grond verkochten en daarop beslisten te vluchten, hij tijdens de 3 à 4 vier dagen dat zij nog in het dorp verbleven zijn vader hiervan niet op de hoogte bracht. Verzoeker stelt immers zelf dat het kon zijn dat zijn neven hem nu gaan opzoeken en gaan lastig vallen om naar hem te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is niet aannemelijk dat indien de problemen, die zeer ernstig zijn gelet op de doodsbedreigingen en het bezit van wapens door de neven, zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, verzoeker en zijn schoonvader, de broer van verzoekers vader, de grond, die verzoekers vader en zijn schoonvader geërfd hebben van zijn stiefgrootvader, zouden verkopen en dan zouden vluchten zonder hiervan de vader van verzoeker op de hoogte te stellen en eventuele mogelijke problemen aan hem

over te laten. Het feit dat zijn vader de gronden reeds aan hem had gegeven toen hij deze zelf geërfd had en dat hij er dus geen eigenaar meer van was, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

2.7.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, terecht tot de conclusie is gekomen "*dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet*". Verzoeker laat desbetreffende motivering van de verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.12. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER